

Arrest

nr. 61 199 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 7 april 2011 naar de terechtzitting van 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1983 geboren in Al Batha. U bent een sjiïet van Arabische origine. U verhuisde in de jaren negentig naar Nasiriyah waar u verbleef tot aan uw vertrek. In 2004 begon u te werken als taxichauffeur. Eind december 2009 ontmoette u vier soldaten van de 10de divisie van het Iraakse leger. Ze zochten regelmatig vervoer naar hun basis. Jullie maakten een afspraak en sindsdien vervoerde u de vier soldaten ongeveer om de twee dagen naar de nabijgelegen Iman Ali basis. Op 27 januari 2010 kwamen vier gewapende onbekenden naar uw huis in

de Aredo wijk in Nasiriyah. U deed de deur open en ze beschuldigden u van collaboratie met de Amerikanen en vroegen of u meekwam. Omdat uw moeder begon te roepen en de burens buitenkwamen zouden de vier mannen gevlucht zijn. De volgende dag vertrok u samen met uw echtgenote en vier kinderen onmiddellijk naar uw schoonfamilie in de nabijgelegen Samer wijk in Nasiriyah. Op 13 februari 2010 zouden dezelfde vier mannen nogmaals naar uw huis in de Aredo wijk gegaan zijn. U vernam dit nieuws van uw moeder die samen met uw twee broers was achtergebleven in het huis. Volgens uw moeder hadden de onbekenden een huiszoeking gedaan en hadden ze gezegd dat ze u zouden vinden en vermoorden. U bleef nog één week bij uw schoonfamilie wonen. Op 20 februari 2010 vertrok u naar Bagdad. De volgende dag nam u daar het vliegtuig naar Istanbul. Daar verbleef u drie dagen alvorens per vrachtwagen naar België af te reizen. U kwam hier aan op 4 maart 2010. U nam een verkeerde trein en kwam in Oostende terecht. Daar werd u door de politie opgepakt en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U vroeg op 5 maart 2010 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een woonkaart en een huwelijksakte. Tevens legt u kopies voor van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en van een rantsoenkaart.

Ondertussen zou u van uw familie vernomen hebben dat de onbekenden na uw vertrek nog herhaaldelijk naar uw huis in de Aredo wijk zouden zijn gegaan. Tevens hebt u vernomen dat er zich een nieuw incident heeft voorgedaan. Op 13 september 2010 werd uw groentewinkel - die u bij het verlaten van uw land aan uw broer hebt overgelaten - door onbekenden, volledig in het zwart gekleed, beschoten met totale vernieling tot gevolg. U hebt van uw broer (M.) een foto ontvangen, evenals een proces-verbaal aangaande de vernieling.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelt u dat u bedreigd zou worden omdat u gedurende ongeveer een maand om de twee dagen vier soldaten van het Iraakse leger naar hun basis bracht. U komt zelfs niet op de basis als dusdanig. U zet hen altijd een stuk van de poort van de basis af (CGVS, p.9, 11, 18). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen weet heeft van eventuele dreigementen aan het adres van de vier soldaten zelf (CGVS, p.24, 26). U zou geen enkel nieuws over hen hebben. Aangezien uw problemen voortkwamen uit het feit dat u hen zou vervoeren, zou toch mogen worden verwacht dat u hieromtrent informatie zou inwinnen.

Verder verklaart u dat er veel taxichauffeurs zijn die soldaten naar de basis vervoeren en dat dit volledig normaal zou zijn toch kent u blijkbaar geen enkele andere taxichauffeur die eveneens bedreigd zou worden (CGVS, p.12, 22). Uw vage verklaringen omtrent uw collega's en de vier soldaten, kunnen allerminst overtuigen dat u daadwerkelijk wordt gevisieerd omdat u soldaten vervoerde.

Vervolgens blijkt dat u niet precies weet door wie u nu bedreigd wordt. Het enige wat u weet te zeggen over de vier onbekenden is dat ze gewapend waren en dat ze zwarte kledij droegen zoals het Mehdi leger zou zijn maar u weet niet van welke groepering uw belagers zouden zijn (CGVS, p.5, 6, 19, 26).

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de situatie voor soldaten in uw regio incoherent zijn. Zo scheidt u aanvankelijk een duidelijk beeld waarin het Iraakse leger wordt gevisieerd en dus risico loopt. U verklaart dat het Mehdi leger zeer actief is in uw stad, die bovendien volgens uw eigen verklaringen tijdens de dag onder controle van het Mehdi leger is. Daarbij verklaart u dat het Mehdi leger tegen het Iraakse leger en tegen iedereen die met de bezetters zou samenwerken (CGVS, p.4, 6, 11). In het licht van deze verklaringen, lijkt het weinig waarschijnlijk is dat soldaten van het Iraakse leger zich in uniform per openbare taxi zouden laten vervoeren naar hun basis (CGVS, p.11, 19, 27). Op een ander moment tijdens het gehoor legt u echter verklaringen af die helemaal niet passen binnen dit beeld dat u eerder schiept. Zo lijkt u zichzelf tegen te spreken door te stellen dat het normaal was dat soldaten in uniform meereden en dat het een verrassing was voor u dat u problemen kreeg omdat u soldaten in uniform vervoerde (CG, p.26, 27). Dergelijke incoherenties in uw verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtmotieven.

Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat vier mannen die gewapend zijn met kalasnikovs zouden vluchten omdat uw moeder begon te roepen en de burens buitenkwamen. Indien ze u daadwerkelijk zouden willen meenemen of doden dan hadden ze zich waarschijnlijk niet zo gemakkelijk laten weggagen.

Bovenstaande elementen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Nasiriyah deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Nasiriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasiriyah actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasiriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en gezinssituatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat betreft de aanvullende stukken die u aanlevert, met name een proces-

verbaal en foto met betrekking tot de vernieling van uw vroegere groentewinkel, moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten – in casu stukken die oorzakelijk gelinkt zijn met het asielrelaas dat u uiteenzet – niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemt des te meer aangezien uit de verklaringen die u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal hebt laten optekenen, evenals uit de verklaringen die u op de zetel van het Commissariaat-generaal aflegde, niét afgeleid kan worden dat u in het verleden een groentewinkel uitbaatte, laat staan er de eigenaar van was. Als dusdanig vinden deze stukken géén steun in uw eerdere uitspraken. Bovendien getuigt het proces-verbaal louter van het gegeven dat er bepaalde verklaringen werden afgelegd ten overstaan van de politie in kwestie, wat bezwaarlijk kan volstaan om te besluiten tot de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten. Als dusdanig vormen de bijkomende stukken géén overtuigende aanwijzing van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen in deze definitie toe op zijn situatie.

Verzoeker acht het verwijt absurd dat hij niet weet of de soldaten werden bedreigd en over hen geen nieuws heeft. Hij denkt dat de vier soldaten wel werden bedreigd doch vreesde deze dreigementen niet omdat hij maar chauffeur was. Nadat hij persoonlijk werd bedreigd had hij geen contact meer met de vier soldaten. Hij meende dat contact opnemen zinloos en gevaarlijk was. De soldaten kunnen niet voor zichzelf zorgen en men weet niet wie men kan vertrouwen.

Verzoeker was burger en werkte, naast het uitbaten van zijn groentewinkel, zelfstandig als taxichauffeur. Hij was niet verbonden met een organisatie en werkte nog maar kort als taxichauffeur voor de soldaten. Hij had geen contact met andere taxichauffeurs of personen die andere soldaten naar de basis voerden. De personen die verzoeker bedreigden identificeerden zich niet. Er zijn verschillende groeperingen waartoe zij kunnen behoren en verzoeker wenste niet te gissen naar hun identiteit.

Verzoeker ontkent incoherente verklaringen te hebben afgelegd. Het beeld dat hij schetste over het Mehdi-leger strookt met de realiteit. Soldaten moeten echter in uniform aankomen op de basis. Verzoeker dacht niet dat hij problemen zou krijgen omdat hij soldaten in uniform vervoerde omdat hij maar chauffeur was. Hij hield er geen rekening mee of de persoon die vervoerd wilde worden al dan niet een uniform droeg.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de vlucht van de vier mannen niet aannemelijk is betoogt verzoeker dat zijn moeder begon te roepen en de burens naar buiten kwamen. Hij heeft van de commotie gebruik kunnen maken en kon wegvluchten. Bijgevolg waren de onbekenden in de onmogelijkheid om hem mee te nemen of te doden.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de bestreden beslissing is gesteund op een subjectief oordeel. Hij heeft coherente verklaringen afgelegd en verweerder kon geen tegenstrijdigheden vinden. Verweerder heeft geen verder objectief onderzoek verricht naar het relaas. Coherente verklaringen volstaan en een kandidaat-vluchteling moet niet noodzakelijk materieel bewijs voorleggen. Verweerder liet na zijn onderzoeksbevoegdheid ten volle te benutten. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar een arrest van de Franstalige kamer van de RvV, dat zijn rechten hierdoor worden geschonden.

Verzoeker haalt een aantal nieuwe feiten aan die zich voordeden na het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Zijn echtgenote en kinderen leven ondergedoken en durven niet buiten komen. Zijn zoontje gaat niet meer naar school. Verzoeker had sedert 2005 een groentewinkel, met name ‘de groentewinkel van Saad’, die hij samen met zijn broer uitbaatte. Toen hij het land diende te verlaten liet hij deze, in de plaats van geld, volledig over aan zijn

broer. Op 13 september 2010 werd de winkel door beschoten en vernield. Via zijn broer Mo. ontving verzoeker een foto en een PV aangaande deze vernieling. Verweerder beoordeelt deze feiten zonder dat verzoeker hierover werd ondervraagd. De nieuwe feiten worden afgewezen omdat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij een groentewinkel had. Dergelijke redenering slaat nergens op. Uit het gehoorverslag blijkt dat er nergens aanleiding was om mee te delen dat hij een groentewinkel had. Dit had tijdens het gehoor geen belang. Dit kaderde immers niet in de problemen die hij had. In een verhoor van enkele uren kan niet worden verwacht dat verzoeker zijn hele leven beschrijft. De vragen richtten zich enkel tot de essentie, namelijk de redenen waarom hij zijn land ontvluchtte. Verzoeker vraagt dan ook het dossier terug te sturen naar verweerder om deze informatie te onderzoeken. Bovendien heeft zich op 19 december 2010 een nieuw incident voorgedaan. Verzoekers broer werd ontvoerd. De reden van de ontvoering is de zogenaamde collaboratie van verzoeker. Ter staving legt hij een kopie neer van de verklaringen die werden afgelegd op het politiekantoor. Dit document dateert van na het gehoor zodat hierover onmogelijk verklaringen konden worden afgelegd. Verzoeker vraagt het dossier terug te sturen naar verweerder zodat deze de informatie aan een onderzoek kan onderwerpen.

Verzoeker stelt als sjiïet afkomstig te zijn van Irak. Het sektarisch geweld is in Irak nog niet geheel onder controle. Bijgevolg is er risico dat zijn integriteit wordt aangetast door zijn afkomst en geloofsovertuiging.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker legde vage verklaringen af omtrent de vier soldaten die hij gedurende ongeveer een maand tweedagelijks zou hebben vervoerd met zijn taxi. Zo wist hij niet hoe lang zij al in zijn wijk woonden noch waar in zijn wijk zij precies woonden. Voorts kon hij niet preciseren hoelang zij al in het leger zaten. Bovendien bleek hij, ondanks dat zij volgens zijn verklaringen steeds in uniform waren, hun uniform niet omschrijven doch stelde hij, gevraagd of hierop insignes stonden: *“Dat weet ik niet ik heb er niet op gelet”*. Verzoeker bevestigde vervolgens nogmaals uitdrukkelijk niet te weten wat er op hun uniform stond. Gevraagd om iets meer informatie te verstrekken over de soldaten in kwestie, behoudens dat zij instonden voor de bewaking en behoorden tot de tiende divisie, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *“Ik weet dat ze daar op de basis zitten maar ik heb niet meer informatie”* (administratief dossier 1, stuk 7, p. 10-11, 19-20, 26). Daarenboven verklaarde verzoeker dat het Mehdi-leger een grote invloed heeft in Nasiriyah en dat zij tegen de bezetter, het Iraakse leger en iedereen die met de Amerikanen werkte waren (*ibid.*, p.6, 11), zodat aangenomen moet worden dat verzoeker zich, in acht genomen dat

de vier soldaten zich steeds in uniform en in het openbaar met een taxi zouden later vervoeren naar de basis, zou informeren over hun woonplaats en takenpakket. Nog minder aannemelijk in dit kader is verzoekers verklaring dat hij er geen rekening mee zou hebben gehouden of de personen die hij vervoerden al dan niet een uniform droegen, gelet op het gevaar dat dit blijkens de voormelde verklaringen voor hem inhield (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5).

De commissaris-generaal stelt met recht vast dat het niet aannemelijk is dat vier mannen, gewapend met kalashnikovs, zouden vluchten omdat zijn moeder begon te roepen en de burens buitenkwamen indien zij hem daadwerkelijk wilden meenemen of doden. Verzoeker legt, waar hij deze vaststelling tracht te verklaren, bovendien incoherente verklaringen af. In het verzoekschrift beweert hij dat hij van de commotie die ontstond nadat zijn moeder begon te roepen en de burens kwamen kijken, gebruik maakte om weg te vluchten zodat de onbekenden in de onmogelijkheid waren om hem mee te nemen of te doden (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5). Dit strookt niet met zijn eerdere verklaringen. Volgens zijn verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS zouden de vier aanvallers, nadat hij en zijn moeder begonnen te roepen en de burens naar buiten kwamen, immers bang zijn geworden en zijn vertrokken. Daarna zouden de burens hem hebben aangeraden om te vluchten. Verzoeker en zijn gezin zouden vervolgens slechts de volgende ochtend zijn vertrokken naar zijn schoonfamilie (administratief dossier 1, stuk 7, p.16, 21; administratief dossier 2, stuk 11, p.2).

Voorts verklaarde verzoeker enerzijds dat er nog vele andere taxichauffeurs zijn die soldaten vervoeren doch bleek hij anderzijds geen andere taxichauffeurs te kennen die werden bedreigd. Gevraagd waarom hij dan precies werd geïsoleerd beweerde hij nochtans dat hij niet als enige werd bedreigd en dat er vele anderen werden bedreigd (administratief dossier 1, stuk 7, p.12, 22). Daarenboven wist verzoeker niet of de soldaten die hij vervoerde werden bedreigd, wist hij niet of er met die soldaten iets is gebeurd en gaf hij aan over hen geen nieuws te hebben (*ibid.*, p.24, 26). Verzoeker tracht ten onrechte deze onwetendheden te vergoelijken. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog in contact staat met zijn familie in Irak (*ibid.*, p. 5, 7), hetgeen tevens blijkt uit het feit dat hij documenten neerlegt uit Irak en daterend van september en december 2010 (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 10). Indien hij daadwerkelijk de door hem aangehaalde problemen had ondervonden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zich, desnoods via zijn familie in Irak, zou informeren over het lot van andere taxichauffeurs die zich in een vergelijkbare situatie bevonden en net als hem werden bedreigd, alsmede over hoe het de soldaten verging die hij zou hebben vervoerd, reden waarom hij het land zou zijn ontvlucht. Op die wijze kon hij zich immers op de hoogte stellen van zijn persoonlijke situatie en het risico bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst inschatten. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder wordt ondergraven door de inhoud van de kopieën van de processen-verbaal en de foto die hij neerlegt ter ondersteuning van de door hem aangevoerde nieuwe feiten (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlagen 2, 3 en 10; administratief dossier 1, stuk 8: documenten).

Zo zou verzoeker blijkens het proces-verbaal van 13 september 2010 en de foto de eigenaar zijn van een groentewinkel, hetgeen in het geheel niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaringen. In de vragenlijst werd hem gevraagd: "*Welke beroepen hebt u uitgeoefend?*", waarop verzoeker antwoordde: "*Taxi chauffeur*" (administratief dossier 2, stuk 11, p.1). Bij het CGVS werd verzoeker gevraagd: "*Beroepen? Chronologisch?*", waarop hij antwoordde: "*Ik ben taxichauffeur*" en preciseerde dat hij dit reeds was sedert 2004 (administratief dossier 1, stuk 7, p.8). Even verder gaf hij aan dat hij, voor hij taxichauffeur was, arbeider was in de bouw (*ibid.*, p.26). Verzoeker gaf daarbij nergens aan dat hij tevens een groentewinkel zou hebben uitgebaat, laat staan dat hij hiervan de eigenaar was. Hij stelde integendeel dat het zijn broer Mo. was die een groentewinkel had (*ibid.*, p.8). De uitleg die verzoeker hieromtrent verstrekt in het verzoekschrift kan niet worden aangenomen. De hierboven aangehaalde vragen polsten duidelijk naar een volledig overzicht van zijn beroepsactiviteiten en verzoeker maakte telkens louter gewag van zijn activiteiten als taxichauffeur. Bovendien repte hij, waar hij melding maakte van de groentewinkel van zijn broer, met geen woord over enige persoonlijke betrokkenheid bij deze winkel. Het voorgaande klemt nog des te meer daar de verklaringen die verzoeker aanreikt in het verzoekschrift evenmin kunnen worden gerijmd met de inhoud van het kwestieuze proces-verbaal. Blijkens het verzoekschrift zou verzoeker toen hij het land diende te verlaten de groentewinkel tegen betaling volledig hebben overgelaten aan zijn broer (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.8), terwijl in het

proces-verbaal van 13 september 2010 vermeld wordt dat verzoeker nog steeds eigenaar zou zijn van deze winkel.

Wat betreft het proces-verbaal van 19 december 2010 dient te worden vastgesteld dat verzoekers andere broer, Ma., volgens dit document soldaat zou zijn, hetgeen in strijd is met verzoekers verklaringen bij het CGVS. Aldaar gaf hij immers aan: "(...) *ma. heeft geen beroep*" (administratief dossier 2, stuk 7, p.8). Dient in dit kader tevens te worden opgemerkt dat het in het geheel niet aannemelijk is dat verzoekers belagers, enerzijds, geregeld naar zijn huis zouden komen om hem te zoeken wegens het vervoeren van Iraakse soldaten doch, anderzijds, daarbij zijn broer die soldaat is en in hetzelfde huis woont, volledig ongemoeid zouden laten (*ibid.*, p.5, 7).

Tevens kan worden opgemerkt dat de inhoud van de neergelegde processen-verbaal onderling evenmin kan worden gerijmd. Volgens het eerste proces-verbaal zou de dreigbrief die op 13 september 2010 werd gevonden gericht zijn aan verzoeker omdat deze als taxichauffeur soldaten vervoerde, terwijl volgens het proces-verbaal van 19 december 2010 de dreigbrief van 13 september 2010 gericht zou zijn aan verzoekers broer nu deze zou vermelden dat deze ontvoerd zou worden indien hij nog eens naar verzoekers winkel zou gaan. Dit klemt des te meer daar de dreigbrief in kwestie zelf niet wordt voorgelegd.

Betreffende de overige door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier 1, stuk 8: documenten; administratief dossier 2; stuk 14: documenten), stelt de commissaris-generaal terecht vast dat deze een aanwijzing vormen voor verzoekers identiteit, herkomst en gezinssituatie doch dat deze geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven. Als dusdanig vermogen zij niet afbreuk te doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Bijgevolg is zijn kritiek dat de commissaris-generaal verder onderzoek had moeten voeren niet dienstig.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift op louter algemene wijze stelt sjiiet te zijn en erop wijst dat het sektarische geweld in Irak niet geheel onder controle is, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit een element zou zijn geweest dat hem ertoe aanzette zijn land te verlaten. Evenmin maakt verzoeker *in concreto* aannemelijk dat hij op grond hiervan enige vrees voor vervolging dient te hebben.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, "*de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)*" en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Aan zijn afkomst van de provincie Thi Qar wordt niet getwijfeld. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak, ondermeer in voornoemde provincie, is niet zo stabiel als verweerder voorhoudt. Ter staving verwijst verzoeker naar een aantal internetartikelen en informatie betreffende de algemene situatie in (Zuid-)Irak. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. De realiteit toont aan dat in alle provincies het geweld sluimert en aanslagen dreigen. Bovendien wordt de subsidiaire bescherming die werd toegekend aan mensen van Zuid-Irak de laatste jaren (nog) niet ingetrokken wat betekent dat het inderdaad nog niet helemaal veilig is om mensen terug te sturen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

2.3.2.1. Ingevolge de neerlegging ter terechtzitting van 7 april 2011 door verweerder van een rapport, gedateerd op 20 december 2010, omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd aan verzoeker uitstel verleend om hem toe te laten verweer te voeren.

2.3.2.2. Verzoeker voert, onder verwijzing naar de artikelen 39/59 § 1, 39/60 en 39/76, § 1, lid 3-4, aan dat het ter terechtzitting neergelegde rapport van 20 december 2010 niet aanzien kan worden als een nieuw gegeven daar de bestreden beslissing dateert van 31 januari 2011. Het rapport kon aldus

gevoegd zijn, bij het nemen van de beslissing, bij het administratief dossier dan wel bij de nota van verweerder van 25 februari 2011. Verzoeker vraagt de nota uit de debatten te weren.

2.3.2.3. Verweerder verklaart ter terechtzitting dat de nota van Cedoca weliswaar dateert van december 2010 maar slechts in maart 2011 aan de diensten die oordelen over de asielaanvragen werd medegedeeld. Verweerder stelt tevens dat verzoeker, gelet op het verleende uitstel, de mogelijk tot repliek werd gegeven.

2.3.2.4. In de mate dat verzoeker vraagt dat de op de terechtzitting van 7 april 2011 neergelegde update van de veiligheidssituatie ("*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak*") van 20 december 2010) uit de debatten wordt geweerd, is de Raad van oordeel dat verweerder deze update inderdaad vroeger had kunnen bijbrengen. Evenwel dient bij het onderzoek van de asielaanvraag in het belang van de asielaanvrager rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst en de update van de veiligheidssituatie getuigt hieromtrent van zorgvuldigheid. Het thans bijgebrachte rapport is overigens een update van de informatie in het Cedoca-rapport van mei 2010 (cf. AD 2, map landeninformatie).

Verzoeker had tevens, gelet op het verleende uitstel, de mogelijkheid op inhoudelijk te repliceren op de vaststellingen van het rapport van 20 december 2010 zodat de rechten van verdediging gevrijwaard werden.

Het rapport van 20 december 2010 aangaande veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt niet uit de debatten geweerd.

2.3.3.1. Verzoeker preciseert in het voorliggend verzoekschrift in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3.3. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingdossier, stuk 1) is niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in Nasiriyah (provincie Thi Qar) in Zuid-Irak relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de situatie in het Zuiden van Irak relatief stabiel is kan ook worden opgemaakt uit de door verzoeker neergelegde informatie. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat in het Zuiden van Irak sporadisch nog aanslagen plaatsvinden doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in zijn regio of het Zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Dat er nog in beperkte mate aanslagen voorkwamen in het Zuiden van Irak wordt daarenboven uitdrukkelijk erkend en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie in het dossier is er voor burgers in Nasiriyah geen reëel risico op ernstige schade, zoals omschreven van artikel 48/4, § 2, c), aanwezig.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de sub 2.2. vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS